

Spm. nr. S 2709

Til justitsministeren (1/4 03) af:

Karen Jespersen (S):

»Hvad er ministerens holdning til oplysningerne i Jyllands-Posten den 28. marts 2003, side 1 og 5, Islamisk lov ved danske domstole?«

Svar (15/4 03)

Justitsministeren (Brian Mikkelsen, fg.):

I Jyllands-Postens to artikler fra den 28. marts 2003 om danske domstoles anvendelse af islamisk lov fokuseres der især på, om det kan medføre diskrimination mellem kønnene at anvende islamisk lov i forbindelse med formuedeling mellem ægtefæller.

I forbindelse med min mundtlige besvarelse i Folketinget den 2. april 2003 af spørgsmål nr. S 2653 fra medlem af Folketinget Anne Baastrup (SF) oplyste jeg, at det er fast antaget i dansk retspraksis, at formueordningen mellem ægtefæller, herunder i hvilket omfang ægtefællerne har særeje eller fælleseje, som udgangspunkt skal bedømmes efter lovgivningen i det land, hvor manden havde domicil på tidspunktet for ægteskabets indgåelse.

Reglerne betyder f.eks., at der i forhold til et par, der har domicil og indgår ægteskab i Tyskland, og som efter at have boet dér i nogle år flytter til Danmark, fortsat vil skulle anvendes tysk ret i forbindelse med en bodeling efter en separation eller skilsmisse i Danmark.

På samme måde vil danske domstole som udgangspunkt skulle anvende islamisk lov, hvis parret ved ægteskabets indgåelse er bosiddende i et land, der anvender islamisk lov.

Udgangspunktet om anvendelse af udenlandsk ret på dette punkt suppleres imidlertid af det såkaldte ordre public-princip, der betyder, at danske domstole ikke skal anvende udenlandske retsregler, hvis man derved ville nå til et resultat, som er helt uforeneligt med den danske retsorden.

Efter min umiddelbare opfattelse er der god fornuft i de lovvalsregler, som er udviklet i dansk retspraksis på dette område. De sikrer, at et ægtepar kan regne med, at den formueordning, de havde, da de blev gift, som udgangspunkt ikke ændrer sig, fordi de flytter til et andet land. Det vil kunne give store problemer for et ægtepar, som har fælleseje, hvis de pludselig

får særeje ved at flytte til udlandet, eller omvendt.

Jeg oplyste også ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 2653, at jeg havde bemærket, at den tidligere formand for advokatrådets familieretsudvalg advokat Kirsten Reimers-Lund, i Politiken den 29. marts 2003 havde udtalt, at hun ikke er spor bekymret for ligestillingen på dette område.

Den udtalelse tyder på, at reglerne i praksis fungerer, som de skal.

Jeg lægger imidlertid stor vægt på, at danske domstole ikke anvender udenlandske retsregler, som er klart uforenelige med grundlæggende principper i den danske retsorden.

I takt med den stigende internationalisering vil der kunne opstå flere sager om disse spørgsmål ved domstolene, og det er vigtigt at følge retspraksis nøje. Jeg vil derfor som oplyst over for Folketinget i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 2653 bede Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet og præsidenterne for landsretterne, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense og Aalborg om en udtalelse om, hvorvidt de har kendskab til sager, hvor der har været spørgsmål om anvendelse af islamisk ret, og hvordan sådanne sager løses i praksis.

Når jeg har modtaget udtalelserne, vil jeg overveje, om der er behov for initiativer på området og orientere Folketingets Retsudvalg herom.

Spm. nr. S 2710

Til justitsministeren (1/4 03) af:

Karen Jespersen (S):

»Vil ministeren give en beskrivelse af, hvor og i hvilket omfang der i Danmark bruges andre retsprincipper og normer end dem, der er nedfældet i lovgivningen, jf. Jyllands-Posten den 28. marts 2003?«

Svar (15/4 03)

Justitsministeren (Brian Mikkelsen, fg.):

Lovgivningen er den væsentligste retskilde ved fastlæggelsen af, hvad der er gældende ret. Andre retskilder har imidlertid også betydning. Det gælder navnlig retspraksis, retssædvaner, admi-